

OBRÁZKY Z ŘÍMA VIII.

Účtenka, 24 září 2015

Na národní poslední den v Římě slibovala odpověď po asi vedro a kalendář zas davy lidí (byla neděle), takže zvolily odpovídající program na prvním vzduchu ve stínu stromů a vyrazily do zahrad Pincio a na navazujícího parku u Villa Borghese. Mně se tam moc nechtělo, takže jen ve zkratce:

Zahrady Pincio a Villa Borghese již v dobách římské republiky se na pahorku Pincio nacházely rozlehlé vily a zahrady. Dnešní podobu parku se zasloužil architekt Valadier. Z Napoleonova náměstí je výhled na náměstí Popolo na úpatí kopce a na celou severní část centra včetně chrámu sv. Petra. Uprostřed zahrad se tyčí další atrakcí z obelisků, tento nechal vyhotovit císař Hadrián na památku svému milenci Antinoosovi. Další velkou atrakcí jsou pak vodní hodiny z r. 1872. Za starými hradbami na zahrady Pincio navazuje mnohem rozsáhlejší anglický park kolem Villy Borghese. Během Olympijských her v r. 1960 se zde odehrávaly některé disciplíny, zejména jezdecké. Na ploše o obvodu 6 km najdeme muzea a galerie, zoo, jezdeckou kolo, amfiteátr, umělé jezero, voliér, letohrádky, fontány, sochy světových spisovatelů, napodobeniny antických chrámů. O víkendu je park plný lidí a rodin s dětmi, kteří zde jezdí na kolech a bruslích, běhají, cvičí nebo se jen tak procházejí a piknikují na trávě vzrostlými borovicemi. Milovníci umění mohou navštívit Villu Borghese se sbírkou renesančního a barokního umění, kde vidět například antická socha Tanaisiů, etné Berniniho sochy, obrazy od Botticelliho, Rafaela, Cranacha, Rubense, Tiziana. Největší sbírku umění 19. a 20. století na území Itálie (Modigliani, Degas, Cezane, Klimt, van Gogh, Pollock, Picasso, Matisse...) najdeme v Národní galerii moderního umění, která je také součástí parku. My jsme pro tentokrát na umění rezignovaly a park jsme jen krátkým prohledaly. Manýristickou Villu Giulia, ležící u řídicího papeže Julia III. (dnes etruské muzeum) se nám podařilo minout a znovu prohledat na kopec v tom úrodném horku se nám už nechtělo. Místo toho jsme vyrazily po Via Flaminia k Milvijskému mostu. Varovala jsem mámu, že to bude pochoťák, jestli si místo toho nechce udělat procházku po okolí náměstí Popolo, ale vyrazila statečně se mnou. (Myslím, že pak trochu litovala.) Milvijský most (Ponte Milvio) Z nejstaršího římského mostu z 1. století n. l. a strategicky významného přechodu přes Tiberu se do současnosti zachovaly čtyři oblouky. Dnes most slouží pro pěší. Na levém břehu je osazen dvěma sochami, jedna z nich zpodobňuje Jana Nepomuckého. Zde zabírající vozidla vjezdu na most je ovšem zámky zamilovaných dvojic, nebo 14. února 269 tady popravili sv. Valentýna. Jak na potvoru ve stejný den, kdy slavila svátek bohyně Juno, ochránkyně manželství a rodiny. Je to ty krásky svátek dost často trefají do těch pohanských... Právě u Milvijského mostu zvěstil v krvavé bitvě římský císař Konstantin nad svým spoluregentem Maxentiem, a tím se oficiálním náboženstvím římské říše definitivně křesťanství. V předešlé bitvě oba vojevůdci obdrželi vážné zranění. Konstantin při západu slunce obloze planoucí s písmeny XP (chí-ró) přikázal svým vojákům, aby se pod nimi nápis "v tomto znamení zvíťazíme". Maxentius se pro zmužnost dozdělal, že "překročil Tiberu, zahyne nepřítel říše". Obě odpovědi byly pravdivé :-). Kristův monogram, který nechal Konstantin na základě vidění vyřít v předešlé bitvě svým mužům na čele, se stal standartou římských císařů. Na druhé straně u Monte Mario a Tiberou rozkládá sportovní areál Foro Italico, jeho součástí je také Olympijský stadion, který hostil olympijské hry v r. 1960. K mostu jsme šli po staré římské cestě Via Flaminia, která vedla z Říma až k Jaderskému moři, zpátky jsme chtěli jít po břehu Tibery, ale nevydalo to úplně bezpečně, břehy byly dost zarostlé místy obývané bezdomovci, tak jsme se do centra nakonec vrátily po náhradě zprávy k bráně Popolo a tím zakončily náš osmidenní pobyt ve věčném městě. Ráno nás pak už čekala jen cesta na Fiumicino a chaotický odlet do Prahy, neboť po úvodě je tak nějak nestihli zlikvidovat následky požáru restaurace, což předeset dní hořela také veškeré lety do Schengenu odbavovali ze 4 etapek na tom nejmenším terminálu :-). No, a dalšího jsme nestihly?

- Kostel sv. Ondřeje (Chiesa di S. Andrea delle Fratte) s Borrominiho zvonicí Baletkou a originály soch z Andělského mostu.

- Kostel sv. Klementa, kam Cyril s Metodějem přinesli svátcovy ostatky a kde Cyril později zemřel a byl pohřben.

- Kostel Panny Marie Vítězné (S. Maria della Vittoria), v němž visí šňůrový obraz "Adorace novorozeného Krista" a čtyři obrazy s bitvou na Bílé hoře. Obrázek Svaté rodiny, který protestanti zohavili vypíchním očí postav Ježíšových rodičů, naopak pohazený v šňůrovém kostelíku (u Plzně) byl karmelitán Dominik à Jesu Maria, vojenský kaplan vévody Maxmiliána. Během bělohorské bitvy jím zehnal vojsku a po té ho přivezl do Říma. Originál shořel r. 1833, nahrazuje jej kopie. Další kopie jsou v kostele sv. Prokopa ve Strakoncích, v poutním kostele na Bílé Hoře a v karmelitánském kostele Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně, odkud byla na oplátku do římského převezena kopie sošky Pražského Jezulátka.

- Ze sedmi poutních kostelů jsme nenavštívily tři: sv. Vavřince, sv. Pavla a sv. Šebestiána, všechno za hradbami :-). (Pokud by si někdo chtěl užít pouze sedmi kostelích tak, jak se správně má, tj. obejít je během jednoho dne, tak tuto atrakci nabízí římské středisko pro české poutníky Centrum Velehrad, trasa je dlouhá 24 km).

- Ze sedmi římských pahorků jsme nebyly na Aventinu, kde je kostel sv. Sáby, Cestiova pyramida, slavný protestantský

hřbitov a Caracallový lázeň. A starověkou Via Appia, která spojovala Řím s jižní Itálií, s pátými katakombami, hraběnka Cecilie z Metely a kostelíkem Domine quo vadis jsme taky neviděli... Tak snad někdy přijde... (fine) Falena Romana